

Poklad historie

Lukáš Kabourek

POKLAD HISTORIE

Lukáš Kabourek

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umístování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2023

© Lukáš Kabourek

© Ilustrace & obálka: Alžběta Tesárková

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-160-5 (PDF verze)

Tadeáš žije na místě, které si můžou ostatní jen vysnít. Stejně má ale pocit, že svůj život sjíždí na vlnách rutiny všedního dne. Díky jednomu neplánovanému nálezu však zažije souhru zajímavých dobrodružství. Od zachraňování kamaráda přes hledání pokladu k nalezení pravé lásky. Objeví tajemné stíny minulosti. Odhalí zásadní pravdy. Zjistí, že ke skutečně prožitým okamžikům je potřeba přátel. Kam ho to celé dovede? Najde, co hledá? Co když najde i to, co nehledá...

*Věnováno těm, co chtějí utéct do jiného světa, než je ten, ve kterém žijeme. Takže
patrně i Tobě!*

Obsah

Předmluva.....	7
Tajná návštěva.....	8
Jak to celé začalo.....	12
Lodní deník sira Johna Balchena.....	18
Co budeme dělat?.....	23
Unášen neznámo kam.....	28
Výprava po proudu času.....	34
Soudní proces Williama Kidda.....	41
Mafiánské intriky.....	43
Ve vesničce jako doma.....	46
V otevřeném oceánu.....	53
Oslava.....	58
Dalšího dne ráno.....	65
Podmořská pohádka.....	77
Co je s Tarou?.....	83
Album vzpomínek.....	87
Probudí tě nová zář sluneční.....	91
Tapiserie.....	97
Výprava za pokladem.....	102
A jak to celé nakonec dopadlo?.....	116

Předmluva

Na začátek nové knihy se hodí, a je to tak dobře, napsat krátký úvod k tomu, jak dílo vzniklo. Tak tedy asi nějak takhle: Jsou přání, která máme celý život, ale neodvážíme se o nich ani přemýšlet, natož je pak plnit. Jedno takové přání jsem měl a mám. Jak asi tušíte, tím velkým snem mého dětství bylo napsat knihu. Již ve škole byli mí učitelé plně spokojeni s mou prací ve slohu. Napsat krátký příběh s limitem slov byla pro ostatní velká potíž. Když ale já dostanu nápad, dokážu se natolik rozepsat, že s tím rozhodně problém nemám. Vliv okolních událostí mi v jednom zvláštním roce pomohl nabýt času, který mi umožnil chopit se iniciativy. Říkal jsem si, že bych knihu napsat chtěl. Jenže o čem? Již vzniklo tolik knih a příběhů, které se čtou dodnes a jejichž kvalita se mnohdy nedá srovnat s kvalitou těch dnešních. Jak tedy napsat knihu, která tu ještě nebyla, oslovila by čtenáře a také dala poučení, které, jak si myslím, by kniha mít měla. Ne nadarmo se totiž říká, že v knihách je moudrost.

Všechno je to o fantazii. Když se probudí, začne dělat divy. Vytváří před našima očima příběh, který je možná inspirovaný tím, co tu už je (napsat totiž něco úplně nového je takřka nemožné), ale přesto je jiný. Kouzlo je pokaždé v autorovi. Když mě proto napadl dobrý námět na knihu, nezbyvalo mi nic lepšího než ho psát. Avšak po třech dnech se mi před očima zjevil úplně nový příběh. Je inspirovaný tím původním. S tou myšlenkou jsem si celý den pohrával v hlavě, dokud mě sám děj nepřesvědčil o tom, že stojí za to ho napsat a tak předat dál.

Psát knihu je pro spisovatele jako číst novou. Nikdy nevíte, co vás napadne. Nikdy nevíte, kam vás fantazie přenese. Chcete dnes psát o tom, jak dva zakopnou a třetí se jim bude smát, a mysl vás přinutí napsat i to, co jste nečekali, že se v danou chvíli stane. Najednou jednoho unesou mafiáni, druhého chytne láska a třetí najde poklad. Fantazie je silná věc a přirozeně se hodí plně využít její potenciál. Tak tedy vznikla tato kniha.

Nic by se samozřejmě neobešlo bez lidí, kteří na knize spolupracovali a vlastně ji dotvořili. Velké poděkování patří panu Jiřímu Halbrštátovi ze Sokolova, který mi ji pomohl vylepšit po stylistické stránce a také mě naučil, jak toho mohu docílit sám. Naučil mě to, co teď v životě plně využívám. Ovšem to, co Vás jako první čtenáře bude bít do očí jsou nádherné ilustrace. Ty dělala kamarádka z Plzně, Alžběta Tesárková. Jak sami můžete posoudit, má opravdu talent. Děkuji také nakladatelství pana Zahradníčka a tomu, že lze knihu dnes vydat jako e-knihu. Doufám, že časem bude tato kniha i v tištěné podobě. Bez těchto lidí a možnostech v dnešní moderní době by kniha nevyšla.

Příběh je dělaný tak, aby čtenáře vtrhl do děje a nepustil. Aby vás přenesl do úplně jiného světa. Abyste zapomněli na vše špatné, co se vám možná v životě děje nebo již stalo a pomohl Vám přemýšlet ne nad tím, co jste mohli udělat jinak, ale co uděláte teď. Na tom totiž záleží ze všeho nejvíc. Sami se teď můžete přesvědčit, jestli se mi to povedlo.

Přeji Vám ten nejkrásnější zážitek ze čtení a to, aby příběh splnil svůj účel!

Kapitola první

Tajná návštěva

28. srpna 1744, Londýn

„Sire Johne Balchene, vítejte!“ a nadšeně se hrnul k návštěvě.

„Děkuji za pozvání, pane generále Hopkinsi,“ zsalutoval a čekal na další generálovy pokyny.

„Prosím, posadte se!“ Pečlivě si prohlíží místnost, je lemovaná zlatem a vzácným dřevem z Nového světa. Vidím trofeje z cest a ocenění od britského krále. Komnata je vskutku nádherná, naplnila mě úžasem. Posadím se a neustále přemýšlím, proč mě nejvyšší generál britského námořnictva pozval do svého soukromí. Ale co, možná to nemá žádný význam, však už se známe dlouho. Byli jsme spolu na spoustě cest do Nového světa a spolupracovali na cestě do Indie. Po chvíli na stůl položili nadívanou kachnu po francouzsku a víno nejlepší kvality. Dali jsme se do jídla.

Hodovali jsme a generál Hopkins po pár soustech pravil: „Mám pro vás dobrou nabídku, Admirále. Víím, že jste prokázal britské vládě velkou věrnost a přinesl skvělé novinky do námořnictva. Pomohl sestavovat první mapy. A i když jste byl zbaven titulu admirála, má pro Vás Jeho Veličenstvo král Jiří II. obdaření v podobě nové mise. Teď Vás ale prosím o diskrétnost!“

„Samozřejmě, můžete se spolehnout, generále!“

„Dobře. Jde totiž o věc ryze tajnou. Nikdo se o ní nesmí dozvědět. Všechno by se tím zkazilo.“ Do úst si vložil sousto a pomalu ho polykal. Dívali jsme se na sebe. On si prověřoval moji loajalitu a já netrpělivě přežvykoval pořád to samé sousto a čekal, co se dozvím.

„Mám ve Vás důvěru, sire.“

„To mě těší, pane.“

„To je dobře. Zasloužit si uznání od Jeho Veličenstva a být pozván na tajnou misi, je velká čest. Pamatujte si, že každý dobrý skutek je po zásluze potrestán. Vaším trestem bude tento náročný úkol. Ale myslím, že to zvládnete. Ostatně jinak bych Vám o něm ani neřekl. Mám s Vámi dobré zkušenosti, sire. Jste člověk na svém místě, a to se nedá říct jen tak o někom. Vaše zkušenosti se nám hodí. A teď když probíhá válka mezi námi a Španělskem i Francií a zároveň zuří konflikt ve střední Evropě kvůli tomu nenasytnému Fridrichovi, není vůbec jednoduché něco podnikat.“

„Ano, vím. Marie Terezie obhájí odkaz svých předků. Fridrich toho využívá, aby si nabral větší území. Je pravda, že má tu nejmodernější armádu v Evropě, ale stejně. Ten člověk se mi hnusí. Všichni si teď akorát zahrávají s lidskými životy.“

„A ještě zbytečně. Teď se nám kvůli tomu velmi těžko obchoduje s carským Ruskem, Habsburky, Sardinií, a to už vůbec nemluvím o Prusku. Jen doufám, že se celá tá Habsburská monarchie nerozpadne. Dovedete si představit, sire, co by to udělalo s Evropou? Jsou... teda byli doposud ti nejlepší, kdo dokázali všechny ty zemičky tam vést jedním směrem. Co si o tom myslíte vy, admirále Balchene?“

„Jsem potěšen, že Vás, generále, zajímá můj názor.“

„No tak, ven s tím.“

„Myslím, že Marie Terezie je silná žena a že své země obhájí. S Uhrami v zádech se jí zvedlo nejen sebevědomí, ale také postavení v Evropě. Ostatně také díky nim dosáhli alespoň dočasně míru. Fridrich je odporný nenasyť, který společně s Albrechtem nepřestane, dokud budou oba živí.“

„Máte pravdu. Už jste slyšel, že napadli Prahu?“

„Ano slyšel a nevypadá to moc dobře. Myslím, že dřív nebo později kapituluje. Rakousko ji dostatečně nevyzbrojilo.“

„Souhlasím. Jeho Veličenstvo určitě zasáhne a vytvoří nějakou dohodu, která by umožnila ponechat v Evropě Habsburky a Fridrichovi dát alespoň část toho, co chce a zatnout mu tipec.“

Myšlenka, že o nic nejde se rázem rozplynula. Generál dlouho nic neříkal. V hlavě se mi prolínaly myšlenky: O co vlastně jde? Proč já? Co za tajnou misi Jeho Veličenstvo chystá? Teď v době obrovského nárůstu námořní síly a těžby surovin z Nového světa a války o to, kdo a jaké bude mít postavení v Evropě. Po dlouhé době ticha, kdy pouze cinkaly vidličky a nože o talíře a generál si mě očkem prohlížel, protože chtěl získat více důvěry v nového spojence, konečně řekl: „Britské námořnictvo má v Lisabonu dobré spojence. Jde o tajné mise, o kterých ví jen britská a portugalská vláda. Nechceme žádné piráty z Francie či Španělska! Vše je pečlivě skryto pod názvem Poseidon.“

„Poseidon?“ zarazím se.

„Ano a na nic ohledně názvu se neptejte.“ Jasně, chápu, nechceme piráty, proto toho moc neřekne, pomyslím si.

„A o co jde?“ zeptal jsem se asi s tou největší zvědavostí. Generál se narovnal, polkl poslední sousto a počal vysvětlovat:

„Dostanete typickou, žádnou překvapující loď. Bude to HMS Victory.“

„Ó, to je opravdová pocta, pane. Loď, kterou postavil sám mistr lodí Joseph Allin? Vy mě opravdu mi dáte tu nejlepší loď Jeho Veličenstva?“

„Ano, a važte si toho, sire.“

„Toho si nejde nevážit, pane generále,“ s úsměvem jsem se podíval na generála.

„Vše musí vypadat, jako by šlo o normální obchod!“

„S kým teda budeme obchodovat? Že jsem tak smělý.“

„S Portugalskem.“

„Proč s Portugalskem?“ zarazím se. „Vždyť nemají co nabídnout!“

„Ale mají. Peníze! Výměnou za pomoc s Francouzi a tou jejich Brestskou flotilou na řece Tajo. Ti tam vytvořili blokádu. Zachráníte tak sira Charlese Hardyho před Francouzi. My potřebujeme peníze, abychom měli z čeho platit tu aktuální válku a oni suroviny. Víte, na které straně je nyní Portugalsko, že?“

„Ano, proti nám, pane. Proto mě udivuje, že právě s nimi chce Jeho Veličenstvo obchodovat.“

„Výborně. Právě proto, že jsou proti nám. Potřebujeme je získat na svoji stranu. Byl by to velký úder pro Španělsko, že nedokážou na svém poloostrově vykonat pořádek, nemyslíte?“

„To máte pravdu, generále. Už tomu začínám rozumět.“

„Nemůžeme zatím poskytnout jinou loď než tu jednu. Vše bude pečlivě utajováno. Britské královské námořnictvo musí ovládnout oceán!“ hrdě prohlásil. „Vyplujete co nejdříve, abyste do Lisabonu dojeli včas! Vemte svoji posádku a vyplujte už zítra! V lisabonském přístavu na vás budou čekat, poznáte je podle hesla „Poseidon“. Dostanete přesně 100 000 zlatých portugalských mincí na důkaz naší smlouvy.“

„Co z toho spojení bude mít Portugalsko do budoucna?“ tázal jsem se zvědavě.

„Dělají to na truc Španělsku, které jim zničilo spoustu lodí. Určitě jste o tom už slyšel.“

„Ano, slyšel. Piráti jsou všude!“

„No právě. Vždyť to jejich spojení se se Španěly a Francií je pro ně dost nevýhodné. Mají problémy i s těmi pár ostrovy v Atlantiku, které kolonizují. Proto Vás ještě jednou prosím o co nejvyšší diskrétnost. Jinak víte, co vás čeká!“

„Ano pane, můžete se spolehnout!“ odvětim uctivě a v hlavě si začínám plánovat plavbu.

„Vy se ani nezeptáte, jaká odměna Vás čeká, sire?“

„Ne, víte, člověk v mém pokročilém věku už toho tolik nechce. Snad jen uznání od lidí za celoživotní dílo a schválení Jeho Veličenstva.“

„Jste skromný člověk, sire Johne Balchene! Toho si vážím.“

„Děkuji, pane.“

„Ovšem stejně Vás odměna od Jeho Veličenstva nemine. Král se již rozhodl.“

„A že jsem tak smělý, co pro mě Jeho Veličenstvo král Jiří II. chystá?“

„Sire, chce Vás obdařit rytířským titulem!“

„Ovšem to je opravdová pocta! Jsem mile potěšen touto nabídkou, generále. Je mi ctí být znovu ve službách Jeho Veličenstva!“

Další den ráno bylo vše připravené na cestu do Lisabonu a mohli jsme vyrazit.

Kapitola druhá

Tak to celé začalo...

Na Kanárských ostrovech

„Taro, ta káva se ti dneska povedla! Děkuju!“ usmívám se a hrnek pokládám na světlý dřevěný stůl.

„Nemáš zač. Co máš dneska v plánu?“

„No, půjdu na vinici a budu odpočívat od práce s turisty. A taky dneska budu psát tu knihu!“

„Ty o tom fakt budeš psát?“

„No ano! Je to dobrodružný a napínavý příběh!“ Pohodlně se usadím, dopiji dobrou kávu, vezmu do ruky propisku a..., no vlastně notebook, je to s ním dneska o mnoho snazší, a začnu psát...

Život je plný situací, které možná ani nechceme, aby se staly, ale mají svůj význam. Vždyť vše, co je na světě, je něčím opodstatněné. Pro začátek svého příběhu vám řeknu, jak to celé začalo. Příběh natolik záhadný a opředený historií, až se tají dech. No dobře, ne až tak moc, ale zajímavý je, však uvidíte sami. Jmenuji se Tadeáš, jsem společenský, mám rád legraci a zajímám se o přírodu a o planetu. Nesnažím se vymýšlet nějaké novinky do odvětví průmyslu nebo tak. Mám rád svoji práci i místo, kde žiji. Vlastním krásný velký dům. Je to vila. Je celá ze dřeva, z kvalitního dřeva, zasazená do nádherné, nedotknuté panenské přírody. Žiju tam já a ... no vlastně žiju tu sám.

Moji přátelé jsou rozptýleni po celém ostrově, někdo i ve městě. Já raději žiji uprostřed pralesa. No dobře, prales tomu říkám jen já. Ve skutečnosti byste ve slovníku pod heslem prales, nenašli právě toto místo. Pralesem nazývám těch pár stromů, které obklopují můj dům vedle překrásného, ale malého vodopádu s čistou vodou. Malý proto, že kdyby byl velký, byl by slyšet velký hluk a nebyl by v té nádherné přírodě ten úžasný klid. Hledal jsem ho dlouho. Pod vodopádem vzniká jezírko s čistou pitnou vodou, která mi jde až do domu přes vodovod. Na střeše mám solární panely a na konci vodopádu je připevněna turbína na výrobu elektřiny. Vše je schované pod listy keřů a skálou se prolínajícími chodbičkami, aby neunikla síla celé přírody. Můj dům je téměř celý prosklený, luxusní vila uprostřed pralesa. Uvnitř mám vše obložené dřevem. Je dvoupatrová a nad druhým patrem mám takovou dílničku na pár potřebných věcí. Všechny části domu jsou propojené schodištěm vytesaným do skály. Bavím se tím, že vyrábím hračky ze dřeva. Někdo říká, že jsem pořád dítě a musím si furt hrát. Já se jen směji a neposlouchám, co říkají. Člověk musí dělat, co ho baví. Ale vyrábím i jiné věci. Nějaké komody, postele, skříně, kuchyně na míru, obložení... Prostě vše, co si budou přátelé přát. Pokud na to budou mít a já to zvládnou vyrobit. Jednou jsem vyráběl kohouta na provázku pro malá škvřáta. Obarvil jsem ho a dal ho jednomu chlapci a on vůbec nechápal, na co to má použít. Snažil jsem se mu to vysvětlit, ale on má svůj tablet a vůbec nechápe, jak jsme se snažili kdysi zabavit my. Ta dnešní mládež! Ale jsou i takoví, co moji snahu ocení.

Kolem domu roste vše, co mám rád. Fíky, banány, kokosové palmy, areky, moruše, hrušky, melouny, mochně, ananas, citrusy... Hlavně je tam vinice, kde pěstuji všelijaké odrůdy moštových vín a vyrábím z nich opravdové pochoutky. Ani se neptejte, jak dlouho jsem se to musel učit. Jo, ono vyrobit takové kvalitní víno je fuška. Ve svém sklípku mám již 10 let zarchivované rulandské šedé - pozdní sběr - suché. Ó, jak lahodně to zní, hned bych si jednu sklenku dal. A další skvělé kousky z mého vinařství? Od

muškátu přes ryzlink až po úplně neznámé odrůdy vín. Ty jsou zvlášť chutné. Vše se rozkládá na obrovské louce o spoustě hektarech. Prostě nádhera!

Za úchvatným pralesem je nádherná slunná pláž u nekonečného moře. Pokrytá hřejivým pískem a plná datlových palm, které se vysoko pyšní v celé své nádheře. Na pláži vždy s přáteli pořádáme různé hry. Hrajeme plážový volejbal, tenis (no spíš takový pokus o tenis), házenou a další míčové i nemíčové hry. Běháme, skáče a radujeme se ze sluníčka a pohodové neděle. Pláž je to pořádná, to se musí nechat. Vždy v létě se tu dají pozorovat mláďata mořských želv, jak si to štrádají rovnou do oceánu. V písku se dá dokonce leccos uvařit. Vezmou se například dvoumetrové banánové listy, do nichž se zabalí všelijaké ovoce nebo zelenina, třeba banány, mango, jablka, hrušky, fíky nebo i hrášek, fazole, broskve a další a další pochoutky. Pak se vše zahrabe do písku a nad tím se rozdělá ohniště. Musí se však udržovat jen žhavé uhlíky. Při velkém žáru by se to celé zničilo a pochoutka by nebyla žádná. Pravda, než je jídlo hotové, tak to trvá. Ale trpělivost večeri přináší...

V moři se dá také dělat spoustu věcí, začínajíc plaváním, potápěním, surfováním přes blbnutí na vodním skútru a na jachtě až po parasailing. Však co všechno se dá dělat v moři? No, snad úplně všechno.

Můj den začíná většinou stejně. Ráno vstanu kolem osmé a udělám si kávu. Čerstvou! Vlastnoručně vypěstovanou, nasbíranou, praženou a umletou. V moka konvičce je nejlepší! Mňam. Dám si čerstvé pečivo od známého pekaře Emanuela. Dělá to nejlepší pečivo na světě. Je jako to nejlepší, nejkřupavější a nejčerstvější z Francie. Taky je to Francouz. Každá snídaně je pro mě jako sladké tóny francouzské. Emanuel je hodný člověk. Řekl bych takový až tajemný. Moc o něm nevím a nic mi neřekne, odkud pochází ani kde byl. Víím, že je z Francie, ale nic víc. Prostě je dobrým kamarádem. Rád se zasměje se všemi a je na něj spolehnoutí. Jeho pečivo tu zná kdekdo, a tak se v práci pomalu ani nezastaví. Říkal mi, že to má rád, že pak nemá čas na své myšlenky. Nikdy nic víc neřekl.

Potom, co posnídám, si jdu zaplavat do oceánu. Přes den jsem buď na vinici, píšu básně, nebo hraju na nějaký hudební nástroj, například na ukulele.

Můj život tady na ostrově je skvělý. Jsem tady dlouho. Vydělávám si tím, že prodávám víno a píšu knihy a básně. Do toho se ještě starám o ke mně nejbližší kus pláže. Neměnil bych! Bydlím totiž tam, kam hodně lidí jezdí na dovolenou. Ostrovy, na kterých byste si možná mysleli, že žijí hlavně kanárci, ale ve skutečnosti je název odvozen od latinského 'canis', což je pes.

Jednou se tak procházím dál po pláži, na místa, která si vůbec nepamatuju. Myslím, že tady jsem nikdy nebyl. Hřeje mě teplý a jemný písek. Slunce praží velmi silně, i když je večer. Rozhlížím se a vtom vidím vysoké skály. Pyšní se nad oceánem, osvětlené sluncem mi září do očí svým majestátem. Vylezu na ně a dívám se do kraje oceánu, nad obzor. V tu chvíli ve mně převládá pocit volnosti a svoboda v duši. Napadne mě, že z nich skočím. Skákal jsem už z různých skal. Miluju pocit povznesení následovaný pádem do vody. Člověk se tím pořádně nadechne, je to povznášející. Když teď vidím nádherný pohled na otevřené moře, téměř se nemohu pohnout. Jako bych zcela zkameněl. Moje ústa

jsou nevkusně otevřena dokořán, srdce mi buší jako už dlouho ne. Cítím se jako v sedmém nebi. Vzbuzuje to ve mně touhu skočit. Proto ustupuji trochu vzad, napínám svaly a s radostí a elánem skáču z toho příkrého srázu. Měl asi pět metrů od hladiny moře. Pod ní bylo ještě pár metrů, pod hladinou.

Tělo se mi plní svěžím a svobodným duchem. Přes světélkující azurovou hladinu dopadám přímo do vody. Podívám se, do jakého světa jsem se dostal. Udiven se nacházím jako na jiné planetě. Jelikož mi dochází vzduch, jsem nucen se vynořit a vstřebat zážitek ze skoku. Táhlo mě to ponořit se zpět do neznámého světa a hledím, jak skvěle se tam mají. Ten klid a pohoda mě naplňují radostí. Překrásný korálový útes se svým obyvatelstvem. Trochu jsem je vyplašil, ale vše se po chvíli vrátilo k normálu. Vidím klauny, Nema, sem tam nějakého rejnoka a vodního ježka, co se válí po útesu. Pak spatřuji cosi jedinečného. Mořského koníka s celou svou rodinou. Plavou si vzpřímeně a vznešeně. V jejich jiskřivě žluté barvě se třpytí roztomilý výraz v očích. Po několika vynořeních jsem prohledal celý útes a našel spoustu ryb a dalších živočichů, které jsem předtím vůbec neznal nebo nikdy neviděl.

Když jsem vylezl na pláž, byl už pozdní večer. Dostal jsem hlad. Nasbíral si fíky na mém nejbližším fíkovníku, abych se navečeřel. Usedám na příjemný písek, který od žáru slunce již vychladl. V tu chvíli se dal pozorovat západ slunce, který byl jako v pohádce. Mé oči se nedaly odtrhnout od příběhu klesajícího sluníčka, který se přede mnou odehrával. Byla to nádherná podívaná. Nejlepší na tom je, že každý den je západ jiný. Každý den tu máme nový příběh. Lehl jsem si a vstřebával svoje zážitky z dnešního dne. Až jsem nakonec usnul.

Ráno na mě začaly dopadat první hřejivé sluneční paprsky. Vstávám s dobrou náladou a vyspaný do růžova. Zvedám oči k moři a po chvíli s energií skáču do osvěžujícího oceánu, abych se probudil a očistil od přilepeného písku. Voda je velmi příjemná, mysl se mi otevírá a já mohu s lehkostí přemýšlet. Po pláži se právě prochází Bedřich s Adélkou. Dobří kamarádi, se kterými mám spoustu skvělých zážitků. Napadlo mě, že bychom mohli dnes podmořskou podívanou víc prozkoumat. Přeci jen Bedřich má s potápěním mnoho zkušeností. Potápěl se i v Egyptě a v tajemném světě se vyzná.

„Ahoj Tadeáši, jaká je voda?“ zavolal na mě.

„Skvělá, musíte jít taky!“ Rozběhli se k vodě, sundali dolů pár hadrů a rovnou skočili do vody. Chvilku jsme si povídali, jak se kdo má a kolik toho v poslední době Bady nafotil. Je totiž vášnivý fotograf a jeho fotky jsou opravdová mistrovská díla. Vlastní nejednu galerii na jiných částech souostroví a další po celém světě. Jako každý na tomto ostrově jsou i Bady s Áďou hodní lidé. Netouží po bohatství ani slávě. Jen mají oko pro krásné detaily a štěstí jim přeje, že se fotky líbí ostatním. Moře nás doslova probudilo k životu. Začali jsme řídit jako malí. Zmínil jsem se o svém zážitku ze včera a svém přání prozkoumat hluboký oceán.

„To je dobrý nápad!“ Bedřich nadšeně prohlásil. „Stejně jsme neměli co dneska dělat, vid' Obrázku?“ (Tak říká Áďe, no jo fotograf se nezapře). Ona to jen odsouhlasila. Také se jí chce za dobrodružstvím.

Začali jsme tedy plánovat. Zatím jen teoreticky. Asi po půl hodině vylézáme úplně vyhladovělí. Zvu je k sobě, do mé vily v pralese. Oni mé pozvání přijali. Připravím to, co máme nejraději ke snídani, podmáslový

chléb s arašídovým máslem. K tomu čerstvě praženou kávu arabica, která mi roste na mé pralesní zahrádce. Pěkně v moka konvičce připravenou. To víte, na takovou cestu se musíme pořádně posilnit. Bady s Áďou se moc těšili. Musíme se však zastavit u nich doma, protože neoprenovou kombinézu ani